

gende om Bevilling til Bedligeholdelse, saa at dette Lokale kan blive en stadig kilde til forøgede Udgifter. Jeg kan heller ikke anerkende Betydningen af den Motivering, som den ærede Minister er kommen med i Anmærkningerne. Jeg synes, at den er noget svag. Der siges bl. a., at nu maa de Elever, der skulle bruge det paatænkte Lokale, gaa en lang Vej hen til et andet Gymnastiklokale, og at det saa haade regner og sner paa dem. Det forekommer mig dog, at unge Mennesker, som skulle være Sømand, maa kunne taale lidt Regn og Sne. Kunne de ikke det, beklager jeg dem virkelig, naar de en Gang komme til Søs. Skulde unge Mennesker ikke kunne gaa et Stykke Vej til et Gymnastiklokale? Der maa altsaa, efter hvad der staar i Anmærkningerne, i Forvejen være et saadant Lokale, og jeg indser da ikke, at det er forsvareligt at indrette et nyt. Jeg maa særlig henlede det høje Tings Opmærksomhed netop paa denne Post, thi her er noget nyt, og det er netop Metoden, at man søjer noget nyt til, som medfører forøgede Udgifter ad Mare. Paa den Maade er det, at de militære Budgetter lidt efter lidt skrues op til den enorme Højde, de nu have. Det er for øvrigt et mærkeligt Forlangende, her er gjort. I 1892—93 var det forlangt paa Tilføgsbevillingsloven og i 1895—96 var det opført paa Finanslooforslaget. Det maa jeg sige til de moderates Ros, at den Gang holdt de sig tappert over for dette Forslag. Kunde nu Venstre ikke holde sig lige saa tappert, saa at man kunde saa det Forslag slaaet ihjel? Endvidere er der en anden Grund, som for mig har været nok saa vigtig til at nægte dette Gymnastiklokale, og det er, at det vedrører Marinens Undervisningsanstalter. Til disse kræves der i Aar 124,390 Kr. 29 Ore. Det er den dyreste Undervisning, der findes nogetsteds i vort Land, den er endnu dyrere end Krigsministeriets og langt dyrere end Undervisningen paa Sorø Akademi. Vi have ingen Undervisningsanstalt i vort Land, der er saa kostbar pr. Elev som Marinens. Jeg synes derfor, at naar vi i Forvejen have bevilget saa rigeligt og flot til Marinens Undervisningsanstalter, skulde vi nu sige Stop og nægte disse 4,100 Kr. — I Endringsforslaget Nr. 159 har jeg tilladt mig at foreslaa en Nedsættelse af 200,000 Kr. paa Bevillingen til Øvelsesudrustninger. Jeg erindrer, at i Fjor sagde Ministeren, at 800,000 Kr. var et meget inebent Beløb til Øvelsesudrustninger, at han med Lethed kunde bruge meget mere, og at han maatte spare svært for at saa disse Penge til at slaa til. Ja, jeg kan godt forstaa, at han kan bruge mere, thi at ud-

sende et fuldt udrustet Krigsstib paa et langt Togt er selvfølgelig en overordentlig kostbar Historie. Jeg tror, at i Fjor var der Tale om at sende et Stib ud til de transatlantiske Farvande eller om, at Ministeren ønskede det — jeg ved ikke, om det er sket. Jeg vil indrømme, at der er en Grund, hvorfor det kunde være Synd at nægte disse Penge, nemlig Hensynet til Søofficererne, thi for disse stakfels Mennesker, som have faaet denne uhyre kostbare Uddannelse, er det værste viftnot at saa Tiden til at gaa. Mange af dem have i lange Tider ikke Spor af Arbejde, de ligge forstøvede for lang Tid og vide ikke, hvad de skulle tage sig for. Af den Grund kunde det være rigtigt at give disse Penge. Men var det ikke muligt at give disse Mennesker noget at bestille? For at saa lidt Øvelse kunde de tage Hyre om Bord paa Handelsstibe. De fik da saa i alt Fald Øvelse i at fare til Søs, det saa de ikke nu. Jeg synes imidlertid, at naar der er Tale om Anvendelse af Landets Penge, er det Hensyn, jeg her har nævnt, af underordnet Betydning, og jeg tillader mig derfor at anbefale den Nedsættelse, jeg her har foreslaaet. — Endringsforslaget Nr. 160 drejer sig om Officerer i fremmed Tjeneste. Jeg synes, at det er overordentlig flotte Beløb, der anvendes paa denne Konto. Man kan ikke se det af dette Finanslooforslag, men naar man gennemgaar Statsrevisionens Betænkning, vil man finde, at en Premierløjtnant i amerikansk Tjeneste har kostet 4,100 Kr. og en anden i fransk Tjeneste 3,200 Kr. Ligeledes synes jeg, at det er overordentlig flotte Rejsepenge, den højtærede Minister giver sine Officerer. Der er saaledes en Væge, der har været sendt til Kongressen i Rom, og dertil blev der anvendt ikke mindre end 1,275 Kr. Der er vist ingen Privatmand, der rejser saa flot. Jeg kan ikke se, hvorfor Søofficererne skulle optræde saa overordentlig flot, saa snart de skulle ud at rejse. Jeg kan nævne en Officer, som ogsaa har været paa Rejse, men kun til Taasinge; det har ifølge Statsrevisionens Betænkning kostet 150 Kr. Jeg synes, at det er et meget rundeligt Beløb for en Tur over til Taasinge. Jeg har derfor foreslaaet, at denne Konto, der er opført med 25,000 Kr., nedsættes med 5,000 Kr. Marineministerens Konto: „Uforbrugte Udgifter“ andrager 10,000 Kr. Jeg har foreslaaet at nedsætte den med 2,000 Kr. Jeg ser, at den ærede Marineminister ligesom hans Kollega Krigsministeren anvender et betydeligt Beløb til Brevduer. At domme efter Statsregnskabet og Statsrevisorernes Betænkning er der af dette Beløb blevet anvendt halvfjette